

VIANOČNÝ KRUH ŽIVOTA

Nikto si život neváži viac ako starý človek.

Ten nápis ma zaujal už dávno. Na vchode istého nenápadného domova dôchodcov. Stojí v zastrčenej uličke, denne okolo neho kráčam do roboty. Donedávna každé ráno z okna prvého poschodia vyzerala stará pani. Raz som jej zamávala rukou, usmiala sa a odmávala. Odvtedy sme si mávali denne. V posledné dni sa však neukazuje a v izbe je tma. Zo všetkých scenárov, ktoré sa ponúkajú, chcem veriť v ten najlepší. Že si ju príbuzní vzali k sebe domov na Vianoce. Čo dnes, žiaľ, vôbec nie je prirodzené. Naše domovy pre seniorov zostávajú aj počas sviatkov plné. **Starí ľudia so svojimi nedokonalosťami nie každému pasujú k dokonalému štedrovečernému stolu.**

Prečo má vlastne život najviac milovať ten, koho rokmi poznačili choroby, bolesti, prehry, straty? Možno preto, že sa mu kráti, že už vníma jeho jedinečnosť, výnimočnosť, neopakovateľnosť. Cíti, aj keď už logika chýba, že tú vŕzgajúcu káru stále má zmysel tlačiť ďalej. **V srdci ho hrejú spomienky na nádherné chvíle, ktoré mu život, nepochybne, tiež priniesol.** Chápe, aký je to zázrak, že sme sa narodili práve tu a teraz. V tejto krajine, v tejto rodine. V kruhu našich blízkych, ktorí sú takisto pominateľní a nedokonalí ako my. Akokoľvek sa naše chyby a omyly usilujeme farebnými papiermi zabaliť do škatúl s predraženými darčekom.

Starý človek dávno vie, že všetka výzdoba, ktorá sa dnes ešte pyšne pechorí v preplnených hypermarketoch, bude o niekoľko dní iba haraburdím určeným do smetí. Že obchodníkom s Vianocami sa už nevyplatí skladovať ju pre budúci rok. Veď my, ešte neznalí toho, o čom život naozaj je, zaplatíme čokoľvek za čokoľvek nové. **Len aby sme sa mohli boriť vo veciach, ktoré ani nepotrebuje.** A prikupovať ďalšie.

Je pravda, že občas svedomiu ulávime charitou. Poštou nám príde šek, nezhodíme ho a neosobne pošleme pár drobných na akési číslo účtu. Kto z nás si však radšej zjede na nejaký úrad a skúsi nájsť konkrétnu rodinu, ktorej by pomáhal pravidelne a cielene? Koľkí si pod riešením problému bezdomovcov a ďalších sociálne odkázaných predstavujeme aj čosi iné, ako „odpracte mi ich z očí“? Omyl, to **práve starí ľudia patria k nášmu štedrovečernému stolu najviac.** So svojou životnou múdrosťou, pokorou, s ktorou prijímajú ťažký údel a prajú nám len a len šťastie, aj keď im neraz ubližujeme. Oni sú tam najdôležitejší, spolu s najmenšími deťmi, ktoré, naopak, o úskaliach a konečnosti života ešte nič netušia. Sú iba úprimné, čisté, bezhranične veriace rodičom a zázraku Ježiška.

Dve generácie na opačných póloch života nás učia, čo sú skutočné hodnoty. Tých **starých postupne nahradíme my.** Konečne pochopíme, aké vzácne je aspoň na chvíľu byť súčasťou tohto sveta. No možno už iba hľadiac z okna domova dôchodcov. Tí malí zase časom nahradia nás. Ak sme ich predtým nič iné nenaučili, začnú zhrňať veci. A na Vianoce nás v tých starobincoch tiež pokojne nechajú odložených.

Soňa Pacherová, Pravda | 23.12.2014 22:00